

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-9 У. 4382/14
02.04.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Руже Урошевић, председника већа, Десе Симић и Томислава Медведа, чланова већа, са судским саветником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби А.А. из ..., ..., кога заступа Андреј Н. Мандић, адвокат из Београда, ул. Жарка Пуцара бр. 15, изјављеној против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број 112-01-36/2014-01 од 31.01.2014. године, у правној ствари распоређивања државног службеника, у нејавној седници већа, одржаној дана 02.04.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, полицијског службеника у Министарству унутрашњих послова, изјављена на решење Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у Врању, број 112-1524-1/2012 од 14.11.2013. године. Наведеним првостепеним решењем, утврђује се да је млађи референт I класе А.А., запослен у Министарству унутрашњих послова, распоређен са 01.06.2012. године на радно место управни послови/ОД/ИВ, утврђено под редним број 4.5.5. у Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова, СТ. 01 стр.пов. број: 3328/12-5 од 03.04.2012. године, у свом звању.

Тужбом поднетом Управном суду дана 24.03.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, указујући најпре да му ни у поновљеном управном поступку није омогућено учешће, иако се одлучивало о његовом радно-правном положају. Наиме, орган му чак ни по писменом захтеву није омогућио увид у Правилник на који се позива, нити на део Правилника који се односи на његово радно место, при чему Правилник није нигде ни јавно објављен. Доношењем побијаног решења повређена је одредба члана 9. Закона о државним службеницима јер тужиоцу нису биле доступне информације које се тичу његових права из радног односа. Осим тога, пресудом Управног суда У 13716/12 од 12.07.2013. године је поништено решење туженог, будући да у предмету није постојао извод из Правилника на који се позивају првостепени орган и тужени. Сматра да без увида у Правилник није могуће утврдити да ли се код распоређивања по новом Правилнику водило рачуна о томе да ли се државни службеници који конкуришу за радна места распоређују на одговарајућа радна места,

као ни да ли се водило рачуна о томе на којим пословима су радили пре распоређивања. Такође, наводи да се у образложењу оспореног решења истиче да се прекобројни државни службеници премештају на друга одговарајућа радна места, те да предност имају они са бољим оценама у последње три године, при чему ако не постоје одговарајућа радна места или се државни службеник не сагласи са премештајем, остаје нераспоређен. Међутим, у његовом случају није наведено који државни службеници су имали боље оцене од њега нити је наведено које је он сам имао оцене у последње три године. Посебно наглашава да су оспореним решењем повређене одредбе члана 117. и 118. Закона о полицији, будући да је тужилац морао бити распоређен у више звање референта. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и обавезе туженог на накнаду трошкова управног спора и то трошкова за састав тужбе по адвокатској тарифи, као и трошкова на име судске таксе на тужбу, по таксеној тарифи.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета ове правне ствари и разлога образложења оспореног решења, произлази да је тужилац пре ступања на снагу новог Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова, на основу извештаја Лекарске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије од 10.07.2006. године, решењем Полицијске управе Врање од 13.06.2007. године, премештен са радног места полицајац, на радно место контрола и обрада улазно-излазних података у Одсеку за управне послове. Међутим, Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова Републике Србије 01 стр.пов. бр.3328/2012-5 од 03.04.2012. године није систематизовано радно место контрола и обрада улазно-излазних података у Одсеку за управне послове Полицијске управе Врање, на коме је тужилац до тада био распоређен. Имајући у виду наведено, као и предлог шефа Одсека за управне послове да се тужилац распореди на радно место управни послови, систематизовано под редним бројем 4.5.5. наведеног Правилника, начелник Полицијске управе у Врању је утврдио да тужилац испуњава услове предвиђене Актом о систематизацији за обављање посла на овом радном месту, те је донета одлука којом се он распоређује са 01.06.2012. године на радно место управни послови, у свом звању. Тужени орган је одбио жалбу жалиоца изјављену против наведеног првостепеног решења и нашао да је жалилац првостепеним решењем распоређен на радно место за које су прописани исти услови који су били прописани и за радно место на коме је био распоређен до доношења ожалбоног решења, као и да доношење првостепеног решења није имало за последицу промену његовог статуса или положаја, па је жалбу одбио, као неосновану.

Одредбом члана 133. став 1. Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС”, бр. 79/05...104/09), који се сходно примењује на основу одредбе члана 169. Закона о полицији (“Службени гласник РС”, бр. 101/05..92/11), прописано је да ако Правилник буде тако измењен да нека радна места буду укинута или број државних службеника смањен, прекобројни државни службеници премештају се на

друга одговарајућа радна места, а предност имају они са бољим оценама у последње три године. Одредбом става два истог члана, прописано је да ако одговарајуће радно место не постоји, прекобројни државни службеник може, уз своју сагласност, бити премештен на ниже радно место које одговара његовој стручној спреми, а ако ни такво радно место не постоји постаје нераспоређен.

Одредбом члана 134. став 1. наведеног закона, прописано је да се у случају доношења новог Правилника, сви државни службеници распоређују на одговарајућа радна места, при чему руководиоца води рачуна о томе на којим су пословима радили пре распоређивања, док је одредбом става 2. истог члана прописано да се, ако новим Правилником нека радна места буду укинута или број државних службеника буде смањен, на прекобројне државне службенике примењују одредбе овог закона које важе за случај измене Правилника (члан 133. овог закона).

Полазећи од наведеног чињеничног стања и примењених прописа у овој управној ствари, правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, налазећи да је тужилац правилно распоређен на одговарајуће радно место на коме послове обавља у истом звању, при чему су то послови за које су прописани исти услови који су били прописани и за радно место на коме је тужилац био распоређен пре доношења новог Правилника, те је задржао своје звање, а самим тим и висину зараде.

Суд је ценио навод тужбе којим се указује да се није могла ценити правилност спроведеног поступка распоређивања, будући да тужилац није имао увид у правилник, нити у извод из правилника, али је нашао да исти није од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, будући да је тужилац могао да се упозна са изводом из старог и новог Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова Републике Србије, увидом у списе предмета првостепеног и другостепеног органа.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, обзиром на успех у овој управној ствари, па је одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, на основу одредаба члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходно применом одредаба чланова 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 02.04.2015. године, II-9 У. 4382/14

Записничар
Елена Петровић, с.р.

Председник већа – судија
Ружа Урошевић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић